

και σου παιζ' ἡ κλαπαδώρα,
κι' ἔμεις ἔξω λιγωμένοι γλείφουμε τὰ δάκτυλά μας.

Κύρ Βασίλη μὲ τὸ μούσι,
πού πολὺ μὰς ἐκτιμᾷς,
πῶς σὲ τοῦτο τὸ τσαμπουσί
δὲν ἐκάλυπες κι' ἑμάς ;

Δὲν ἐπίστευε κανεὶς
ἓνα τέτοιο ξαφνικὸ
πῶς τοιγκούνῃς θὰ φανθῆ;
γιά λερούσι φιλικό.

Κρέμα, δὲν μὰς ἀγαπᾷς,
μὰς τὴν 'σκάρωσες ὠραία,
μὲ τοὺς φράγκους τώρα πᾶς
καὶ μὲ τὸν Φουρνὲ παρῆα.

Πρώτους φίλους σου τοὺς πιάνεις,
γάνεσαι γιὰ τρικαντὰ,
καὶ γιὰ τούτα τώρα κάνεις
τὸν μεγάλο κουβαρντὰ.

'Από πού καὶ πῶς σοῦ 'μπήκε
τέτοια σκέψις 'στὸ κεφάλι ;
ἀπὸ πού κι' ὡς πού, Ναυτίκε,
'βγήκαν βλάμηδες οἱ Γάλλοι ;

Κύρ Βασίλη, κύρ Βασίλη,
μὴν βιδᾷν, γαλάνθη φίλε,
μιά σαμπάνια κι' ἔξω στείλε
νὰ ὀρσοῦμε τὰ χεῖλη.

Κι' ἀφοῦ τῆς μὲ Γάλλους τώρα, γέλα, γάλλιζε, κι' ἀγάλλου,
στεῖλε μας καὶ 'λίγο μπουτι κανενὸς θρεμμένου γάλλου.

'Από πού καὶ πῶς, ἀσίκη,
τὸν Φουρνὲ θαρρεῖς γιὰ βλάμη ; ...
κρίμα 'στὸ κουβαρνταλήκι,
πᾶνε τὰ λεπτὰ χαράμι.

Κύρ Βασίλη, μὲ τοὺς φράγκους μὴν ἀνοίγεις πολὺ,
ὁ Φουρνὲ δὲν ἔχει ψῆφο, νὰ σὰς ὀσση 'στὴ Βουλῆ,
τίποτ' ἀπ' αὐτὸν δὲν βγαίνει
καὶ προσέσεις φλογερὰς,
μόνον τοῦ κακοῦ πηγαίνει
τῶν γεμισμάτων ὁ παρῆς.

Τὰ τραπέζια μὲ τοὺς φράγκους δὲν συμφέρουν ἐξόλου κι'
κι' ἔλα γλάντισε μαζί μας κι' ὄλα τὰ ποτήρια σπάστα. (ἄστα,
Ὁ Φουρνὲ δὲν ἔχει ψῆφο, καὶ μὲ τέτοιους σὰν ζευκάρη
πέρνει τοῦμπα τὸ Κουβέρνο καὶ μ' αὐτὸ καὶ σὺ τοῦμπαρῆς.

Κι' ὕστερα τὸ μετανοήσεις, κι' ὕστερα δὲν παίζεις ρόλο,
πᾶν τὰ λούσα, πᾶν τὰ κάλλη,
κι' οὔτε σὲ καλοῦν οἱ Γάλλοι
γιὰ νὰ πᾶς ν' ἀναμορφώσης τὸν Φραντζεζικὸ τὸν Στόλο.

Μὴ γεμίζης, κύρ Βασίλη, τῶν Φουρνιῶδων τὸ στομάχι,
ὁ Φουρνὲ δὲν ἔχει ψῆφο κι' οὔτ' ἐλπὶς δὲν εἶναι νᾶχη.

Μὴ τὴν τύχη σου τὴν σπρώχνῃς, μὴ τὴν τύχη σου σκουντᾷς,
καὶ μ' ἐκείνους πούχουν ψῆφο τὸν παρᾶ σου νὰ γλεντᾷς.

'Ἀχ! ἐκείναις ἡ ζακούσκακι, ἄχ! ἐκείνα τὰ φαγιὰ σου,
στεῖλε κι' ἔξω μιά σαμπάνια νὰ τὴν πιούμε 'στὴν ὑγεία σου,
στεῖλε καὶ καμπόσας τρούφις καὶ σπαρῆγγια γιὰ μιζέ,
τόκα μία, κύρ Βασίλη, τόκα, Ναύαρχε ποζέ.

Ἠρόδοτος τοῦ Φαδουλιῆ, πού ψιθούρουσ προκαλεῖ.

'Στὴν ὑγεία σας, κύρ Βουδούρη, Ναύαρχε Φουρνὲ καὶ Γάλλοι,
φίλοι, σύμμαχοι μεγάλοι.
Τὸ ποτήρι μου προτείνω
κι' ὑπὲρ ὄλων σας τὸ πῖνω.
Τὸ πῖνι τὸ πῖνι
τὸ κρασί πού πῖνω πῖνει.

'Στὴν ὑγεία σας, 'στὴν ὑγεία σας... χαῖρε, σύμμαχοι Γαλλία,
προσφιλῆς ἀειθαλία.
Γεῖά σας, φίλοι ναυτικοί,
γεύματ' ἀπ' ἔξω κι' ἐκεῖ,
πέρασαν καιροὶ καὶ χρόνια
μαῦρα καὶ γρουσουζικά,
τώρα γλάντις καὶ κατόνια,
τῶρ' ἀβάντι μούζικα.

Γεῖά σας, φίλοι μουστέρηδες,
νὰ σταυροὶ καὶ νὰ βραβεία,
σουαρίδες κι' ἑσπερίδες
μὲς 'στὴν Γαλλικὴ Πρεσβεία.

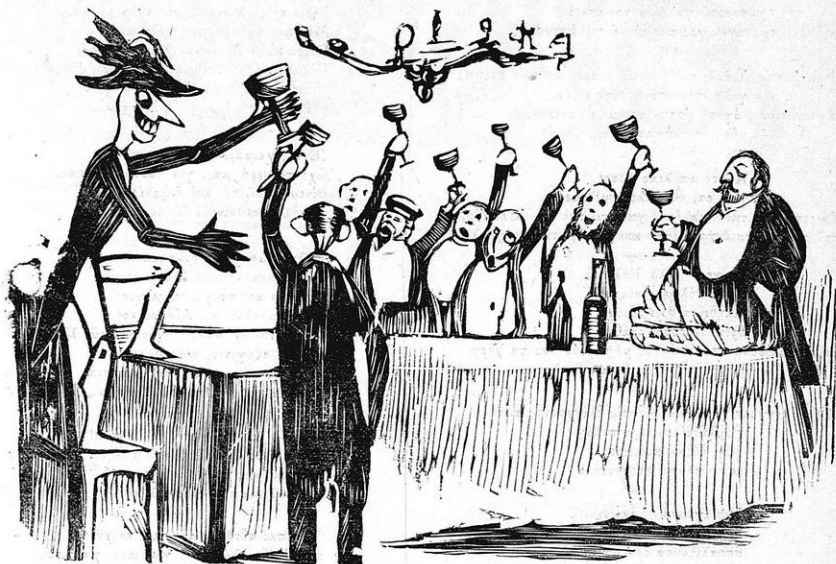
'Ἀλημονήτη βεγκίρα,
κι' ἀπαστράπτων καὶ βροντῶν
συμπαρῆσάτ' ἐκεῖ πέρα
Θουωρῆς ὁ γκράν Κορντόν,
καὶ μὰς ὄγχετ' εὐφροσύνης ὁ Γαλάτης Μωρουῆρ
καὶ μὰς λέγει ἀκαληγόντα, μὴν νοῦ κι' ὀρεβοῦάρ.»

Χαῖρε, σύμμαχοι Γαλλία, χαῖρε, φίλη δημοκρατία,
χαῖρε, δυναμὶς προστάτις,
διαραχὲς ἀδυναμία καὶ συμπάθεια τοῦ γέρου,
τοῦ καὶ πάντων νεωτέρου.

Σὺ δεσμιῶν ἀγάπης κρῖκος
κι' ὁ 'δικός μας ὁ Ναυτίκος
γαλαντόμος ὅπως πάντα κάνει γεύματα γιὰ σί,
κι' ὄλοι ξέρουν 'στὴν Μπρετάνια πῶς δὲν ἔχει βερεσέ.

'Στὴν ὑγεία σας... ἱ-ἱ-ἱούρα,
χαῖρετῶ σας πέρα πέρα,
ἄχ! ἄς εἶχα μιά κουμπούρα
νὰ τὴν ρίξω 'στὸν ἄρα.

'Εθίβα, Γάλλοι,
σύμμαχοι πούροι,
τῶδεῖς κάλι,
τρανὲ Βουδούρη.

Χαραίς και γλόκαις
γιά τους έν τέλει,
σ' έξοδα 'μπήκας,
μά μή σέ μέλη.

Τί πανηγύρια
και τί παράταις,
σπάζω ποτήρια,
σπάζω κανάταις.

Φέρτε σαμπάνια, τί τήν φυλάτε;
μέ τους άφρούς της όλοι γελάτε,
κανείς μήν κλαίη,
φέρτε λαλούμενα
νά 'πω τά κλέη
τά προηγούμενα.

Γεύμα σάν τούτο όέν ξαναείδα,
γιά σου, Βουδούρη, γιά σου, Πατρίδα.
Πάλι τόν κόμον έξουσιάζεις,
λαούς και θρόνους ένθουσιάζεις,
μαζί σου Γάλλοι κι ' Άγγλοι και Ρώσοι!...
αχ! ό Βουδούρης τί θα πληρώση!

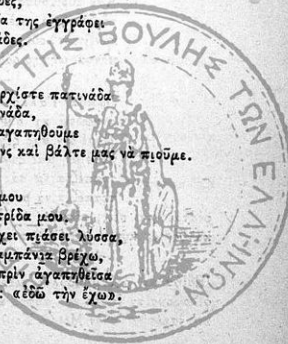
Λίστα πού καιίει και σέ κερώνει,
λίστα μεγάλη, λίστ' άκριθή,
χαίρετε, κράτη, λαοί και θρόνοι,
ζήτω μας, γιά μάς, εὐάν εὐοί.

'Αν έρωτάτε, μίζ όυι, και γιά τήν Γερμανία
τήν έπιασε μέ τους Ρωμηούς έρωτική μανία.
'Όλος ό νους της σήμερα 'στά κράτος μας έστράφη
μ' έρώτων πατινάδες,
και μέσα 'στά πολεμικά Σχολεία της, έγγράφει
'δικούς μας γαλονάδες.

Λοιπόν ίδίθα της, παιδιά, κι άρχιστε πατινάδα
γι' αύτήν τήν φυλαάδα,
έμεις κι' άν έμαλλώσαμε θά ξαναγαπηθούμε
και δίθ λά Γκιρίς και βίθ λά Φράγκ και βάλτε μας νά πιούμε.

Τεντόνο τήν άριδα μου
και ψάλλω τήν Πατρίδα μου.

Γιά σένα πάλι τόν ντουμιά τόν έχω πιάσει λίσσα,
τά θαλιερά στεφάνια σου μέ τήν σαμπάνια βράγω,
άνίκητες τήν όξζαν σου κι' ως πρίν άγαπηθείσα
σηκόνεις τήν πατούνα σου και λές: αέδω τήν έχω.

Ἐκεῖ τὴν ἔχεις, ὦ Πατρίς, κι' ἀναφωνεῖς: α' Ἐγώμαι,
κι' ἂν νικημένη φωνάωμι ποτέ μου δὲν νικῶμαι.
Δανεῖω φῶς ἀνίσπερον πρὸς σκοτεινοὺς πλανήτας
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ
σκορπὸν γαλιναίαν καὶ φρερὰ
νὰ δεῖξω πῶς ἀγέρωχος περιφρονῶ τὰς ἤττας.

Ποιὸς ἴστος ἴκουός της νικητὰς μικρὰν ἀγάπην τρέφει;
γι' αὐτοὺς ποιὸς συγκαίεται;
τὴν νικημένην ἀγαπᾷ, ἴσ' τὴν νικημένην σφρίβει,
αὐτὴ δὲν λησμονεῖται.

Χῦτος μπλόκο κρασί,
γεῖά σας, Γάλλοι, μὴ μερσί.
Χαιρετῶ καὶ τὴν Γαλλίαν, χαιρετῶ καὶ τὴν Ἑλλάδα,
πού τὸν πρώτο ἔπρε ὄρομο καὶ τὴν πρώτη της γηλάδα.

Φεύγουσ' ἀλὰ Γαλλικὰ
δίχως πόλεμον νικᾷ,
νικηθεῖσα θριαμβεῖ,
θριαμβεύουσα βραβεῖται,
καὶ βραβεύουσα τοὺς πάντας μὲ τὰ δύο της τὰ χεῖριά
διεθνεῖς ἐλέγχους φέρνει μὲ κερὰ καὶ βουλοκέρια.

Πλὴν ἐλέγγουσ' ἀμειλίχτους τοὺς ἐλέγχοντας αὐτὴν
εἰς Ἑπείρους καὶ πελάγη
νέαν δόξαν περιάγει
κατὰ πάντα λατρευτὴν.

Περιάγουσα ὃ' ἐκείνην
ἀσφαλίζει τὴν εἰρήνην,
ἀσφαλίζουσα δὲ ταύτην
ἔξασκί τὸν κάθε ναύτην,
κι' ἔξασκουσα τοὺς ναυτίλους;
ἀποκτᾷ καὶ νέους φίλους,
ἀποκτῶσα δὲ καὶ τοὺτος εἰς τὸν Νάυσταθμον γυρίζει
κι' εἰς τὸν Νάυσταθμον στρωμένη τὴν κοιλιὰ της μακαρίζει,
πού κρυμμένη μὲς ἴσ' τὰ φύλλα τῶν στεφάνων τῶν θαρινῶν
τὴν ἐφύσκονταν τσομπουσα καὶ τραπίζια Φιλελλήνων,
μακαρίζουσα δὲ τώρα τὴν χορτάσσαν γαστέρα
ἴσ' τὸν θλάσσιον ἀέρα,
βλέπει τὰ παρίστυμά της, λογαριάζει τοὺς σταυρούς,
καὶ τοὺς ἄλλους θησαυρούς,
καὶ πλουτίζουσα πτωχεύει καὶ πτωχεύουσα πλουτίζει
κι' ὄλων τὰ μαζὰ σσοτίζει.

Κᾶν μουρίζουσα μπαρουτί,
κᾶν νικῆτρια μὲ πλούτη,
κᾶν μουρλοῦσα νικημένη,
πάντα μήτηρ ὀδέξης μένει.

Ἐβίβα, Γάλλοι προσφιλεῖς,
ἀναφωνεῖ κι' ὁ Φασουλῆς.
Ποτέ δὲν εἴς ξεγάνομα,
ποτέ μὴ μᾶς ξεγάνεμα,
τραπίζια νὰ εἴς κᾶνωμα,
τραπίζια νὰ μᾶς κᾶνεμα,
ρίσεται καὶ εἴς, ρίσεται κι' ἐμεῖς, φανούς, φωτοχουσίαι,
παγδαῖαι, κύκνου, φάλαινας, ἑσπεριναῖς θυσίαι.

Ἐβίβα κι' ὁ Σιμόπουλος, μελαγχρινὸς Ἀπόλλων,
φιλομουσίαν ἔπαθε κι' αὐτὸς κεραυνοβόλον,
κι' ἐκείφη ἴσ' τὸν Μουεῖ Σουλλὺ νὰ δώσῃ τὴν καρόσσα του,

καὶ κάθε κόπον περιδὸν
ἐπῆγαμε ποδαρῆδον,
ἂν καὶ συγὰ μᾶς ἀρρωστᾷ καὶ δὲν βαστοῦν τὰ κότσα του.

Ζήτω κι' ὁ Μπέκιμαν μὲ τὰ νερά μας,
ἦλθε καὶ τᾶδε μὲ τὸν παρὰ μας.
Ὀύρα κι' ὁ Μπέκιμαν, λουφῆς χρυσοῦ,
Γάλλος κι' ὁ Μπέκιμαν, γεῖά σου, Γαλλία,
εὐθάνου ὁ Μίλας κι' ὁ Κηρῖσος,
φθάνει μὲ τούτους κι' ἡ Σιμουφαλία.

Ἐντὸς χαιμάρρων ἡ πόλις πλείει,
ὦχι! τὰ νερά μας, γιὰ τούτα ἴσ' κόννηκα,
πίνου διψῶντες καὶ διψᾶλιοι
κι' ὄλοι παθαῖνου δεινὸν ὑδρώπικα.

Βάλτε νὰ πῆσου νὰ κοκκινίσουμα
καὶ τὰ σκελίτζια νὰ λησμονήσωμα.
Φθάνου καὶ στολοὶ συμμαχικοί
κι' Ἱταλιάνοι κι' Ἀδυστριακοί.
Ἐρχονται κι' ἄλλοι... βρε τί μᾶς λίτες;...
ὄριστε, τζόγιατι, κῆρα βολέτες;
ἐντράτε, κᾶρι, μῆς ἴσ' τῆ Γραιτοῖα,
σάντα Λουτοῖα, σάντα Λουτοῖα.

Ἰσ' τοῦ Πατρίδα, καὶ τί θὰ γένη!
πάλιν πρὸς δόξαν καὶ πρὸς τιμὴν
περιμαζεύεις φυλάς καὶ γένη,
ναὶ τοῦ κόσμου, φᾶρε, λιμὴν.

Ἀγάπη ἀσῆμμα νέον μᾶς δείχνετε,
ὦχοῦ! Ἰουρᾶθκα... γεῖά μας, χαρὰ σας,
μῆς ἴσ' τὰ λιμᾶνια μας ἄγκυραις εἰσάγετε
κι' ἐμεῖς ἀράζουμε μῆς ἴσ' τὰ νερά σας.

Γιὰ οἷς ἀνοίγουν δόξης Μουσεῖα,
γιὰ μᾶς Ἑὐρώπη κι' ἀποίκων γῆ,
καὶ γίνετ' ἔτσι μετοικεῖα
καὶ τῶν λιμῶνων ἀνταλλαγῆ.

Ἐ! σὺ, Σουλτᾶνε,
ἔγινα τὰ πρῶτα,
γεῖά σου, Ρωμᾶνε,
γράψε του νότα,
καὶ τὸν Στεφάνου γιὰ τὰς συμβάσεις
στελεῖ τον μ' ἄλλας ἀντιπροτάσεις.

Γιὰ μᾶς ὁ Τούρκος ἀρνὶ θὰ γένη
κι' ἀντιπροτάσεις ἂν μᾶς προτεῖνη
κάθε προστάτης θὰ τὸν πῆσῃ
καὶ θὰ μᾶς βγάλῃ σκυφτὸς τὸ ρῆσι.

Ἦθελα κι' ἄλλα πολλὰ νὰ πῶ
γιὰ ν' ἀποδείξω τριζὶ ἀπὸ πρῶτο
πόσον τοὺς Γάλλους τοὺς ἀγαπῶ,
μὰ χαμουρσοῦμαι, μὲ πᾶνει νόστα...
εἰ σὺ, γκαροῖν, φῆρε τὴν λίστα...
τριεὶ χιλιαδούλαις ἀρχαμίαι καὶ κᾶτι,
κι' ὄκορος πλῆθρονε γεῖά του, ἐπολλάτη.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατριᾶς, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.